Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
NILS WAHL
prednesené 26. marca 2015 [1]

Vec C-597/13 P

Total SA
proti

Európskej komisii

„Odvolanie — Hospodárska súťaž — Kartely — Trh s parafínovými voskami v Európskom hospodárskom priestore a nemecký trh s parafínovým gáčom — Stanovenie cien a rozdelenie trhov — Rozhodnutie, ktorým sa konštatuje porušenie pravidiel hospodárskej súťaže — Porušenie, ktorého sa dopustila dcérska spoločnosť, ktorá je v 100 % vlastníctve materskej spoločnosti — Domnienka rozhodujúceho vplyvu uplatňovaného materskou spoločnosťou na dcérsku spoločnosť — Zodpovednosť materskej spoločnosti vyplývajúca výhradne z protiprávneho správania jej dcérskej spoločnosti — Účinky rozsudku týkajúceho sa dcérskej spoločnosti na právne postavenie materskej spoločnosti“

I – Úvod

1. Predmetom prejednávanej veci je odvolanie proti rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie Total/Komisia [2] z 13. septembra 2013.

2. Táto vec predovšetkým vyžaduje, aby Súdny dvor určil účinky rozsudku [3] vydaného voči dcérskej spoločnosti na právne postavenie materskej spoločnosti v prípade, keď zodpovednosť materskej spoločnosti vyplýva výlučne z protiprávneho správania jej dcérskej spoločnosti. Podľa môjho názoru je prejednávaná vec príležitosťou na to, aby sa zdôraznilo, že v zmysle článku 266 prvého odseku ZFEÚ [4] je povinnosťou Európskej komisie predovšetkým vyvodiť dôsledky z rozsudkov Súdneho dvora a Všeobecného súdu. Okrem určitých spresnení týkajúcich sa rozsahu tejto povinnosti vyhovieť rozsudkom v prípade žaloby právneho subjektu, ktorému bola spolu s inými subjektmi uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť pokutu, musí Súdny dvor na základe záverov z rozsudku Komisia/Tomkins [5] poskytnúť určité objasnenia týkajúce sa rozsahu a obmedzení zásahu súdu v prípade, keď rozhoduje o paralelných žalobách podaných subjektmi, ktorým bola spoločne a nerozdielne uložená pokuta za porušenie právnych predpisov Únie v oblasti hospodárskej súťaže.

1 — Jazyk prednesu: francúzština.

2 — T-548/08, EU:T:2013:434, ďalej len „napadnutý rozsudok“.

3 — V tomto prípade ide o rozsudok vynesený v ten istý deň ako napadnutý rozsudok vo veci Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423).

4 — Podľa tohto ustanovenia „inštitúcia…, ktorej akt bol vyhlásený za neplatný…, je povinná urobiť nevyhnutné opatrenia, aby vyhovela rozsudku Súdneho dvora Európskej únie“.

5 — C-286/11 P, EU:C:2013:29.

3. Okrem toho musí Súdny dvor rozhodnúť o rozsahu súdneho preskúmania dôvodov zamietnutia nepriamych dôkazov a tvrdení, ktoré predložila materská spoločnosť na vyvrátenie domnienky, že uplatňuje rozhodujúci vplyv na správanie svojej dcérskej spoločnosti.

II – **Okolnosti predchádzajúce sporu**

4. Okolnosti predchádzajúce sporu a obsah napadnutého rozhodnutia zhrnul Všeobecný súd v bodoch 1 až 16 napadnutého rozsudku, na ktoré odkazujem pre podrobnejšie informácie.

5. Na účely posúdenia tohto odvolania sa obmedzím na pripomenutie nasledujúcich skutočností.

6. Rozhodnutím K(2008) 5476 v konečnom znení z 1. októbra 2008 týkajúcim sa konania podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/39.181 – Sviečkové vosky) (ďalej len „sporné rozhodnutie“) Komisia konštatovala, že žalobkyňa a jej 100 % vlastnená dcérska spoločnosť, čiže Total France SA (ďalej len „Total France“), s ďalšími podnikmi porušili článok 81 ods. 1 ES a článok 53 ods. 1 Dohody o Európskom hospodárskom priestore z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3) tým, že sa podieľali na karteli na trhu s parafínovými voskami v Európskom hospodárskom priestore (EHP) a na nemeckom trhu s parafínovým „gáčom“. Žalobkyňa Total SA (ďalej len „Total“) a jej dcérska spoločnosť Total France patrili k spoločnostiam, ktorým bolo sporné rozhodnutie určené.

7. Podľa Komisie sa zamestnanci spoločnosti Total France priamo podieľali na porušení počas celej dĺžky jeho trvania. Komisia preto usúdila, že Total France je zodpovedná za svoju účasť na karteli (odôvodnenia 555 a 556 sporného rozhodnutia). Okrem toho od roku 1990 do konca porušenia Total priamo alebo nepriamo vlastnila viac ako 98 % podiel v spoločnosti Total France. Komisia sa domnievala, že na základe toho možno predpokladať, že Total uplatňuje rozhodujúci vplyv na správanie spoločnosti Total France, lebo obe spoločnosti boli súčasťou toho istého podniku (odôvodnenia 557 až 559 sporného rozhodnutia).

8. Výška pokút uložených v prejednávanej veci sa vypočítala podľa usmernení k metóde stanovovania výšky pokút uložených podľa článku 23 ods. 2 písm. a) nariadenia (ES) č. 1/2003 [6], ktoré boli účinné v čase oznámenia o námietkach.

9. Podľa uvedených usmernení Komisia v prípade žalobkyne a jej dcérskej spoločnosti dospela k celkovej výške pokuty 128 163 000 eur (odôvodnenie 785 sporného rozhodnutia).

10. Vo výroku sporného rozhodnutia sa uvádza:

„*Článok 1*

Podnikmi, ktoré porušili článok 81 ods. 1 [ES] a v období od 1. januára 1994 článok 53 Dohody o EHP tým, že sa počas uvedených období podieľali na pokračujúcej dohode a/alebo zosúladenom postupe v odvetví parafínových voskov v rámci spoločného trhu a od 1. januára 1994 v rámci EHP, sú:

…

Total France…: od 3. septembra 1992 do 28. apríla 2005; a

[Total]: od 3. septembra 1992 do 28. apríla 2005.

Pokiaľ ide o nasledujúce podniky, porušenie za uvedené obdobia sa týka tiež parafínového gáča predávaného konečným zákazníkom na nemeckom trhu:

6 — Ú. v. EÚ C 210, 2006, s. 2, ďalej len „usmernenia z roku 2006“.

…

Total France…: od 30. októbra 1997 do 12. mája 2004; a

[Total]: od 30. októbra 1997 do 12. mája 2004.

Článok 2

Za porušenie uvedené v článku 1 sa ukladajú pokuty:

…

Total France… spoločne a nerozdielne s [o spoločnosťou Total]: 128 163 000 [eur].

…“

III – **Napadnutý rozsudok a rozsudok vynesený vo veci Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08)**

11. Návrhom podaným do kancelárie Všeobecného súdu 16. decembra 2008 žalobkyňa podala žalobu, v ktorej uviedla celkovo deväť žalobných dôvodov. Prvých sedem žalobných dôvodov, v ktorých v podstate tvrdila, že jej nemožno pripísať protiprávne správanie jej dcérskej spoločnosti Total France, uviedla na podporu svojich návrhov smerujúcich k zrušeniu napadnutého rozhodnutia v rozsahu, v akom sa jej týka. Posledné dva žalobné dôvody boli uvedené na podporu subsidiárne podaných návrhov smerujúcich k zrušeniu alebo zníženiu pokuty, ktorá bola žalobkyni uložená.

12. Napadnutým rozsudkom Všeobecný súd zamietol všetky uvedené žalobné dôvody, a teda zamietol žalobu v celom rozsahu. Pokiaľ ide osobitne o zmenu výšky pokuty, Všeobecný súd v bode 224 napadnutého rozsudku dospel k tomuto záveru:

„Všeobecný súd v rámci výkonu svojej neobmedzenej súdnej právomoci dospel k záveru, že žalobkyňa nepreukázala žiadnu chybu alebo nezrovnalosť v [spornom] rozhodnutí, ktorá by odôvodňovala zrušenie alebo zníženie pokuty, ktorá jej bola uložená. Domnieva sa tiež, že so zreteľom na všetky okolnosti prejednávanej veci, osobitne závažnosť a dĺžku trvania porušenia žalobkyňou, je výška pokuty, ktorá bola žalobkyni uložená, primeraná.“

13. V napadnutom rozsudku vyhlásenom v ten istý deň vo veci Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423) Všeobecný súd zamietol všetky žalobné dôvody okrem ôsmeho, ktorý bol založený na nezákonnosti metódy výpočtu upravenej v článku 24 usmernení v roku 2006. Všeobecný súd usúdil, že Komisia pri určení násobného koeficientu odrážajúceho dĺžku trvania účasti spoločnosti Total France na porušení porušila zásady proporcionality a rovnosti zaobchádzania tým, že obdobie účasti 7 mesiacov a 28 dní (v prípade parafínových voskov) a obdobie účasti 6 mesiacov a 12 dní (v prípade parafínového „gáča“) považovala za účasť v trvaní celého jedného roka. Všeobecný súd preto znížil celkovú výšku pokuty uloženej žalobkyni zo 128 163 000 eur na 125 459 842 eur.

IV – **Konanie pred Súdnym dvorom a návrhy účastníkov konania**

14. Total vo svojom odvolaní navrhuje, aby Súdny dvor:

— v prvom rade:

  — zrušil napadnutý rozsudok,

— vyhovel jej návrhom predloženým v prvostupňovom konaní pred Všeobecným súdom a

— následne zrušil sporné rozhodnutie v rozsahu, v akom sa týka spoločnosti Total,

— subsidiárne uplatnil svoju právomoc zmeniť rozhodnutie s cieľom znížiť pokutu, ktorá jej bola uložená, a

— v každom prípade uložil Komisii povinnosť nahradiť trovy konania v celom rozsahu vrátane trov konania, ktoré Total vynaložila v konaní pred Všeobecným súdom.

15. Komisia navrhuje zamietnuť odvolanie a uložiť odvolateľke povinnosť nahradiť trovy konania vrátane trov konania, ktoré Komisia vynaložila v konaní pred Všeobecným súdom.

16. Účastníci konania vyjadrili svoje stanoviská písomne a potom ústne na pojednávaní, ktoré sa konalo 15. januára 2015.

V – **Analýza odvolania**

17. Odvolanie je založené na troch hlavných dôvodoch na zrušenie rozsudku a na troch vedľajších dôvodoch smerujúcich k zmene výšky pokuty uloženej spoločnosti Total.

18. Komisia sa domnieva, že viaceré uvedené odvolacie dôvody sú neprípustné a že v každom prípade žiadny z uvedených odvolacích dôvodov nie je dôvodný.

19. Treba uviesť, že niektoré odvolacie dôvody sa navzájom prekrývajú, a preto by sa niektoré z nich mali v rámci preskúmania spojiť.

20. V skutočnosti odvolateľka svojimi tvrdeniami v rámci prejednávaného odvolania v podstate vytýka Všeobecnému súdu najprv to – a podľa môjho názoru predovšetkým –, že opomenul znížiť pokutu, ktorá jej bola uložená, hoci dcérskej spoločnosti takéto zníženie priznal a že jej zodpovednosť v prejednávanej veci je jedine a výlučne odvodená od zodpovednosti uvedenej dcérskej spoločnosti, ktorá sa ako jediná priamo podieľala na porušení (pozri osobitne prvý a tretí odvolací dôvod), a ďalej to, že si nesplnil povinnosti týkajúce sa preskúmania posúdenia dôkazov predložených s cieľom vyvrátiť „domnienku skutočného uplatňovania rozhodujúceho vplyvu“, ktorá bola uvedená v jej neprospech.

21. V tomto prípade považujem za vhodné začať analýzu prejednávaného odvolania preskúmaním prvého odvolacieho dôvodu spolu s tretím odvolacím dôvodom.

A – *O prvom a treťom odvolacom dôvode*

1. Tvrdenia účastníkov konania

22. Vo svojom prvom odvolacom dôvode Total tvrdí, že napriek tomu, že jej zodpovednosť za predmetné porušenie je označená za úplne odvodenú, Všeobecný súd v bode 224 napadnutého rozsudku neuplatnil svoju opravnú právomoc, aby v jej prospech zohľadnil nesprávne právne posúdenie, ku ktorému došlo pri určení dĺžky trvania účasti jej dcérskej spoločnosti na predmetnom porušení. Rozdiel medzi pokutou spoločne a nerozdielne uloženou na základe rozsudku Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423) a pôvodnou pokutou, čiže suma 2 704 158 eur, predstavuje vzhľadom na to, že je bez akéhokoľvek právneho základu, akúsi „nepomenovanú pokutu“,

za ktorej úhradu teraz nesie zodpovednosť iba odvolateľka. Podľa názoru spoločnosti Total bola porušená zásada kontradiktórnosti, pretože o tejto zmene povahy jej zodpovednosti sa rozhodlo rozsudkom Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423) bez toho, aby jej kedykoľvek v priebehu konania bolo umožnené predložiť k tomu pripomienky.

23. Svojím tretím odvolacím dôvodom Total tvrdí, že Všeobecný súd okrem toho, že nepomenovanú pokutu uložil iba jej, a to v rozpore so zásadou kontradiktórnosti, vo viacerých smeroch porušil právo Únie.

24. Po prvé sa Total domnieva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, pokiaľ ide o rozsah jeho právomoci zmeniť rozhodnutie. Tvrdí, že v súlade s ustanoveniami článku 31 nariadenia (ES) č. 1/2003[7] Všeobecný súd môže len „zrušiť, znížiť alebo zvýšiť uloženú pokutu“ a nemôže zmeniť tak, ako to urobil v prejednávanej veci, solidárny a jednotný charakter zodpovednosti a pokuty, ktorá z nej vyplýva, vo vzťahu k subjektom, ktoré tvoria jeden podnik, ibaže by v rámci preskúmania zákonnosti zistil, že došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu tohto aspektu.

25. Po druhé odvolateľka tvrdí, že ak by sa malo vychádzať z toho, že súd môže uplatniť svoju neobmedzenú právomoc na účely „zmeny“ výšky pokuty, ktorá jej bola uložená napriek neexistencii akejkoľvek priamej a konkrétnej účasti na porušení z jej strany, v takom prípade Všeobecný súd porušil viaceré zásady, ktoré je povinný v rámci svojej právomoci zmeniť rozhodnutie dodržiavať.

26. Total v prvom rade uvádza, že vzniká otázka, či Všeobecný súd postupoval v súlade s judikatúrou týkajúcou sa spoločnej zodpovednosti materskej spoločnosti, ktorá vyplýva z protiprávneho konania jej dcérskej spoločnosti, najmä s rozsudkom Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29).

27. Odvolateľka ďalej uvádza, že Všeobecný súd sa tým, že pri stanovovaní pokuty skrátil dĺžku trvania porušovania výhradne vo vzťahu k jej dcérskej spoločnosti, dopustil nerovnakého zaobchádzania s ňou a jej dcérskou spoločnosťou na jednej strane, a s ostatnými podnikmi, voči ktorým bol vynesený rozsudok za účasť na tom istom porušení, na strane druhej. Podľa názoru odvolateľky je tým, že Všeobecný súd použil vo vzťahu k tej istej položke odlišné parametre bez toho, aby to vedel objektívne zdôvodniť, dotknutá všeobecná požiadavka súdržnosti, ktorá vyplýva zo zásady rovnosti zaobchádzania a ktorá musí byť pri stanovení pokuty splnená.

28. Odvolateľka nakoniec tvrdí, že k porušeniu zásady proporcionality, ktoré konštatoval Všeobecný súd v rozsudku Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423), došlo aj vo vzťahu k spoločnosti Total. Keďže výška pokuty uložená spoločnosti Total nebola zmenená v rovnakom rozsahu ako výška pokuty priznaná jej dcérskej spoločnosti, pokuta uložená spoločnosti Total je bez objektívneho dôvodu neprimeraná.

29. Komisia sa v podstate domnieva, že prvý odvolací dôvod odvolateľky, ktorý je založený na nesprávnej domnienke, že zamietnutím jej žaloby Všeobecný súd zmenil, resp. sprísnil jej zodpovednosť, treba zamietnuť ako nedôvodný.[8] Okrem toho uvedený dôvod treba vyhlásiť za neúčinný v rozsahu, v akom spochybňuje rozsudok vynesený v spojenej veci, v ktorej mala odvolateľka možnosť požiadať o vstup do konania. Komisia ďalej uvádza, že tvrdenie, podľa ktorého bola porušená zásada kontradiktórnosti tým, že ju Všeobecný súd nevyzval, aby sa vyjadrila k zamýšľanému zníženiu pokuty uloženej jej dcérskej spoločnosti, je v rozpore s rozsudkom Súdneho dvora vo veci Komisia/Tomkins

7 — Nariadenie Rady zo 16. decembra 2002 o vykonávaní pravidiel hospodárskej súťaže stanovených v článkoch 81 [ES] a 82 [ES] (Ú. v. ES L 1, 2003, s. 1; Mim. vyd. 08/002, s. 205).

8 — Treba uviesť, že Komisia sa vo svojom vyjadrení k odvolaniu odvolávala aj na neprípustnosť odvolacieho dôvodu, ale nakoniec túto kvalifikáciu vo svojej duplike zmenila.

(C-286/11 P, EU:C:2013:29). Komisia nakoniec zdôrazňuje, že prípadné porušenie procesného práva ako zásady kontradiktórnosti zo strany Všeobecného súdu smie viesť k zrušeniu rozsudku Všeobecného súdu len v prípade, ak by sa preukázalo, že uvedené porušenie malo vplyv na rozhodnutie sporu.

30. Pokiaľ ide o tretí odvolací dôvod, Komisia so domnieva, že všetky vznesené výhrady, ktoré sú založené najmä na nesprávnom výklade rozsudku Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29), ktorý za žiadnych okolností neukladá Všeobecnému súdu povinnosť konať v súlade s návrhmi odvolateľky, by sa mali zamietnuť.

2. Posúdenie

31. Podľa môjho názoru nemožno pochybovať o tom, že po tom, ako jedna zo spoločností, ktorým Komisia spoločne a nerozdielne uložila jednu pokutu za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, zaplatila celú túto pokutu, už nemožno požadovať jej zaplatenie od druhého dotknutého subjektu alebo od ostatných dotknutých subjektov. Pasívna solidárnosť totiž znamená, že splnenie predmetnej povinnosti hociktorým z dlžníkov spôsobuje zánik akéhokoľvek platobného záväzku zo strany všetkých ostatných spoludlžníkov.

32. Rovnako sa domnievam, že v prípade, že k zníženiu pokuty dôjde na základe žaloby podanej na súd Európskej únie, je celkom zrejmé, že neexistuje právny základ umožňujúci požadovať od niektorého zo solidárnych spoludlžníkov väčšiu sumy pokuty, ako je suma stanovená uvedeným súdom.

33. Nazdávam sa totiž, že Komisia by mala dospieť k takémuto záveru na základe článku 266 ods. 1 ZFEÚ, ktorý ukladá inštitúcii, ktorá vydala akt, povinnosť vyvodiť všetky dôsledky z jeho čiastočného alebo úplného zrušenia.

34. Rovnako v prípade, hoci sú podniky, ktorým bola spoločne a nerozdielne uložená povinnosť zaplatiť pokutu za porušenie práva Únie v oblasti hospodárskej súťaže, nepochybne zodpovedné za zaplatenie celej pokuty, nemôžu byť zodpovedné za zaplatenie sumy presahujúcej sumu, ktorá bola nakoniec stanovená na základe žaloby a zníženia pokuty uloženej rozhodnutím Komisie. Pokiaľ ide o prejednávanú vec, v prípadoch, keď sa zodpovednosť materskej spoločnosti jednoducho odvodí od zodpovednosti jej dcérskej spoločnosti, ktorá ako jediná porušila konkrétne zákaz dohôd uvedených v článku 101 ods. 1 ZFEÚ, a keď bola týmto spoločnostiam okrem iného spoločne a nerozdielne uložená povinnosť zaplatiť pokutu, Komisia nemôže od materskej spoločnosti požadovať zaplatenie pokuty vo výške presahujúcej výšku pokuty, ktorú je dcérska spoločnosť nakoniec povinná zaplatiť.

35. Takýto záver sa však v praxi Komisie zjavne nepresadil.

36. Ako je vidno v prejednávanej veci, neochota Komisie vyvodiť všetky dôsledky z rozsudkov týkajúcich sa zníženia pokút uložených prepojeným subjektom, o ktorej svedčí podanie žaloby vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29), pretrváva. Súdny dvor musí preto opätovne určiť, do akej miery a za akých podmienok sa na materskú spoločnosť, ktorá niesla zodpovednosť za porušenie, ktorého sa dopustila iba jej dcérska spoločnosť, môže vzťahovať úspešný výsledok žaloby podanej dcérskou spoločnosťou, osobitne zníženie pokuty, o ktorom rozhodol Všeobecný súd. Súdny dvor musí predovšetkým určiť, či má súd Únie v tomto zmysle skôr povinnosť, než možnosť konať.

37. Pretrvávanie tejto neochoty pravdepodobne pramení z rozdielov v prístupe Súdneho dvora.

38. V tejto súvislosti Súdny dvor v rozsudku Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29) potvrdil názor, že existujú situácie, keď sa zodpovednosť materskej spoločnosti môže považovať za úplne odvodenú od zodpovednosti jej dcérskej spoločnosti.[9] Domnievam sa, že Súdny dvor navyše implicitne potvrdil pravidlo stanovené Všeobecným súdom v bode 38 rozsudku Tomkins/Komisia[10], podľa ktorého pokiaľ bola materskej spoločnosti pripísaná zodpovednosť za porušenie výlučne z dôvodu účasti jej dcérskej spoločnosti na karteli, jej zodpovednosť nemôže ísť nad rámec zodpovednosti dcérskej spoločnosti.[11]

39. Vo veci, ktorá viedla k rozsudku Areva a i./Komisia[12], Súdny dvor v rovnakom zmysle rozhodol, že v prípadoch, keď je zodpovednosť materských spoločností za porušenie článku 101 ZFEÚ vcelku odvodená od zodpovednosti dcérskej spoločnosti, ktorú postupne vlastnili, celková suma uložená materským spoločnostiam nemôže presiahnuť sumu, ktorá bola uložená tejto dcérskej spoločnosti.

40. Zdá sa, že v iných veciach, osobitne vo veciach týkajúcich sa tzv. kartelu „priemyselných vriec“, sa na tento záver neprihliadlo. Vo veci, ktorá viedla k rozsudku Kendrion/Komisia[13], sa Súdny dvor musel vyjadriť konkrétne k argumentácii uplatnenej pred Všeobecným súdom a týmto súdom zamietnutej, podľa ktorej pojem spoločná a nerozdielna zodpovednosť, ktorý vychádza z nutnosti zabezpečiť účinné vymáhanie pokuty, znamená, že materskej spoločnosti môže byť uložená povinnosť zaplatiť iba pokutu uloženú jej dcérskej spoločnosti[14] (pozri bod 53 rozsudku).

41. Súdny dvor zamietol túto argumentáciu ako nedôvodnú (pozri bod 58 rozsudku) a uviedol, že diskusia bola podľa všetkého zameraná skôr na uplatniteľnosť v prejednávanej veci 10 % hornej hranice vzťahujúcej sa na pokuty podľa nariadenia č. 1/2003 za predpokladu, že dve samostatné právnické osoby už netvoria jeden podnik v zmysle článku 101 ZFEÚ (pozri bod 57 rozsudku).

42. V rovnakom zmysle Súdny dvor v rozsudku FLS Plast/Komisia[15] zamietol argumentáciu odvolateľky, podľa ktorej Komisia nemôže od nástupníckych materských spoločností vymáhať vyššiu sumu, ako je pokuta uložená dcérskej spoločnosti.[16] Súdny dvor rozhodol, „že pokiaľ ide o zaplatenie pokuty uloženej za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, nemožno vzťah solidarity, ktorý existuje medzi dvomi spoločnosťami vytvárajúcimi jeden hospodársky subjekt, redukovať na určitú záruku poskytnutú materskou spoločnosťou za zaplatenie pokuty uloženej dcérskej spoločnosti, a teda argumentácia, podľa ktorej nemohla byť tejto materskej spoločnosti uložená vyššia pokuta, než bola uložená jej dcérskej spoločnosti, je nedôvodná“.[17]

43. Ukazuje sa teda, že judikatúra Súdneho dvora sa do určitej miery vyznačuje chýbajúcou koherenciou, pokiaľ ide o riešenie otázky, či materskej spoločnosti, ktorej bola pripísaná zodpovednosť za porušenie článku 101 ZFEÚ v dôsledku konania, ktorého sa dopustila iba jej dcérska spoločnosť, a ktorej bola z tohto dôvodu uložená povinnosť spoločne a nerozdielne s dcérskou spoločnosťou zaplatiť pokutu, môže byť uložená povinnosť zaplatiť väčšiu sumu pokuty, ako je suma, ktorú je povinná zaplatiť dcérska spoločnosť.

9 — Bod 43 tohto rozsudku.

10 — Rozsudok Tomkins/Komisia (T-382/06, EU:T:2011:112, bod 38).

11 — Podľa môjho názoru takýto záver vyplýva z bodu 37 rozsudku Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29), podľa ktorého „úvahy [Komisie] nepostačujú na spochybnenie konštatovania, ktoré Všeobecný súd vykonal v bode 38 napadnutého rozsudku“.

12 — C-247/11 P a C-253/11 P, EU:C:2014:257, body 137 a 138.

13 — C-50/12 P, EU:C:2013:771, bod 58.

14 — V prejednávanej veci Komisia v napadnutom rozhodnutí uložila odvolateľke pokutu 34 miliónov eur a jej dcérskej spoločnosti Fardem Packaging BV uložila pokutu 2,2 milióna eur.

15 — C-243/12 P, EU:C:2014:2006.

16 — Pozri opis argumentácie, ktorú uplatnila pred Súdnym dvorom FLS Plast A/S, v bodoch 93 až 96 rozsudku.

17 — Rozsudok FLS Plast/Komisia (C-243/12 P, EU:C:2014:2006, bod 107).

44. Vo svetle týchto úvodných úvah je prejednávaná vec príležitosťou na to, aby som uviedol určité pripomienky o účinkoch rozsudku týkajúceho sa dcérskej spoločnosti na právne postavenie materskej spoločnosti v prípade, že sa preukázalo, že zodpovednosť tejto spoločnosti vyplýva *výlučne z* protiprávneho správania jej dcérskej spoločnosti.

45. Ešte pred samotným preskúmaním argumentácie, ktorú osobitne predniesla odvolateľka, treba pripomenúť niektoré základné body súvisiace s úlohou súdu, osobitne pokiaľ ide o možnosti, ktoré má v prípade, keď rozhoduje o paralelných žalobách subjektov, ktorým bola uložená povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť jednu pokutu.

46. V rámci analýzy sa treba vyjadriť aj k povahe a rozsahu zodpovednosti materskej spoločnosti v prípadoch, keď sa rovnako ako v prejednávanej veci preukázalo, že sa na porušení priamo podieľala iba jej dcérska spoločnosť. [18]

a) Úvodné pripomienky

i) Pripísateľnosť protiprávneho správania a povaha zodpovednosti materskej spoločnosti, ktorá sa priamo nepodieľala na porušení

47. Je ustálené, že domnienka zodpovednosti pripísanej materským spoločnostiam vychádza po prvé z okolnosti, že v práve hospodárskej súťaže sa používa pojem *podnik*, ktorý zahŕňa každý subjekt vykonávajúci hospodársku činnosť, nezávisle od jeho právneho postavenia a spôsobu jeho financovania. [19] Pojem podnik treba chápať tak, že označuje hospodársku jednotku, hoci sa táto hospodárska jednotka z právneho hľadiska skladá z viacerých právnických osôb. Z toho vyplýva, že za určitých okolností môže byť právnická osoba, ktorá sa nedopustila porušenia práva hospodárskej súťaže, napriek tomu sankcionovaná za protiprávne správanie inej právnickej osoby, pokiaľ sú obe tieto osoby súčasťou rovnakého hospodárskeho subjektu a tvoria tak podnik, ktorý porušil článok 101 ZFEÚ. [20]

48. Správanie dcérskej spoločnosti možno pripísať materskej spoločnosti najmä vtedy, keď dcérska spoločnosť napriek tomu, že má vlastnú právnu subjektivitu, neurčuje svoje správanie na trhu nezávisle, ale v podstatnej časti plní pokyny, ktoré jej dáva materská spoločnosť, berúc do úvahy najmä hospodárske, organizačné a právne väzby medzi týmito dvomi právnymi subjektmi. V takej situácii sú totiž materská spoločnosť a dcérska spoločnosť súčasťou tej istej hospodárskej jednotky, a preto tvoria jeden podnik, čo Komisii umožňuje adresovať rozhodnutie, ktorým sa ukladajú pokuty, materskej spoločnosti bez toho, aby bolo potrebné preukázať jej osobnú účasť na porušení. [21]

49. Inými slovami, ak sa konkrétna účasť na porušení preukázala len v prípade dcérskej spoločnosti, môže byť tiež spochybnená zodpovednosť materskej spoločnosti, pri ktorej bolo možné oprávnene predpokladať, že uplatňovala rozhodujúci vplyv na svoju dcérsku spoločnosť.

18 — Predpoklad, ktorý sa tu uvádza, treba odlíšiť od predpokladu, že materskej spoločnosti bola uložená pokuta za jej vlastné správanie, ktorej výška sa potom môže líšiť od výšky pokuty uloženej jej dcérskej spoločnosti.

19 — Pozri rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia (C-97/08 P, EU:C:2009:536, bod 54 a citovanú judikatúru).

20 — Pozri najmä rozsudok Komisia a i./Siemens Österreich a i. (C-231/11 P až C-233/11 P, EU:C:2014:256, body 43 a 45, ako aj citovanú judikatúru).

21 — Pozri rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia (C-243/12 P, EU:C:2009:536, body 58 a 59, ako aj citovanú judikatúru).

50. Keď Súdny dvor pri mnohých príležitostiach uviedol, že za takýchto okolností materská spoločnosť nesie tzv. osobnú zodpovednosť[22], podľa môjho názoru tým chcel poukázať na to, materská spoločnosť musí niesť zodpovednosť za protikonkurenčné konanie svojej dcérskej spoločnosti bez ohľadu na svoju konkrétnu účasť na porušení, a to v dôsledku kapitálových a organizačných väzieb medzi ňou a jej dcérskou spoločnosťou, ako aj skutočnosti, že tvoria jeden hospodársky subjekt.

51. Pripísanie zodpovednosti, akokoľvek by bola osobná, nejakej spoločnosti výlučne z dôvodu jej vertikálneho kapitálového vzťahu s dcérskou spoločnosťou, však nie je *odvodené* od pripísania zodpovednosti uvedenej dcérskej spoločnosti.[23]

52. Podľa môjho názoru z toho vyplýva, že z akékoľvek nesprávneho zistenia týkajúceho sa konkrétnej účasti dcérskej spoločnosti na porušení – a následne nesprávneho stanovenia prípadnej pokuty uloženej za porušenie – by mala mať prospech aj materská spoločnosť.

53. To platí najmä vzhľadom na okolnosť, že v najbežnejšej praxi Komisia v takýchto prípadoch využíva mechanizmus *solidarity* oboch dotknutých subjektov. Využitie mechanizmu solidarity znamená, že sa dlžníckym subjektom uloží povinnosť zaplatiť jednu a tú istú pokutu a úplné alebo čiastočné vyrovnanie platobného záväzku jedného subjektu má logicky dôsledky pre platobný záväzok druhého subjektu.

54. Tu treba spresniť, že pokiaľ dôjde k pripísaniu spoločnej a nerozdielnej zodpovednosti, zníženie pokuty sa nemôže týkať len jedného z dotknutých subjektov. Pojem *spoločná a nerozdielna* zodpovednosť znamená, že osoba, ktorej Komisia pripísala zodpovednosť za porušenie, nemôže z *dôvodu solidárnosti – ako dôsledku pripísania zodpovednosti* – platiť sumu, ktorej výška presahuje vypočítanú sumu pokuty uloženej priamemu porušiteľovi.[24] Práve v tomto zmysle Všeobecný súd spresnil v rozsudku Tomkins/Komisia (T-382/06, EU:T:2011:112, bod 38), že zodpovednosť materskej spoločnosti nemôže ísť vzhľadom na neexistenciu jej priamej účasti na porušení nad rámec zodpovednosti jej dcérskej spoločnosti, a toto jeho rozhodnutie potvrdil aj Súdny dvor.

55. So zreteľom na všetky uvedené úvahy sa domnievam, že v prípade pripísania zodpovednosti za porušenie materskej spoločnosti výlučne z dôvodu konania jej dcérskej spoločnosti skutočnosť, aby predmetná materská spoločnosť, ktorej bola spoločne a nerozdielne s jej dcérskou spoločnosťou uložená pokuta, musela zaplatiť vyššiu sumu pokuty, ako je pokuta uložená jej dcérskej spoločnosti, je bez právneho základu.

56. Nič to nemení na tom, že Komisii na základe článku 266 prvého odseku ZFEÚ prináleží vyvodiť dôsledky z rozsudku, ktorým sa znižuje pokuta uložená dcérskej spoločnosti za takých okolností. Úplné a správne vykonanie rozsudku súdu podľa môjho názoru vyžaduje, aby Komisia plne zohľadnila zníženie pokuty vykonané v prospech dcérskej spoločnosti a aby v tomto smere nemala žiadnu mieru voľnej úvahy.

57. Ako vysvetlím ďalej v texte, zásah súdu na základe jeho neobmedzenej právomoci s cieľom zjednotiť predmetné sumy, ktorý má len fakultatívnu povahu a je založený na posúdení jeho vhodnosti, predstavuje iba určitú možnosť, ktorá je dostupná za určitých podmienok. Napriek názoru odvolateľky nemôže predstavovať povinnosť.

22 — Pokiaľ ide o nedávno zaužívané použitie tohto výrazu, pozri najmä rozsudky Komisia/Parker Hannifin Manufacturing a Parker-Hannifin (C-434/13 P, EU:C:2014:2456, body 39 a 51 a citovanú judikatúru), Schindler Holding a i./Komisia (C-501/11 P, EU:C:2013:522, bod 101), ako aj Komisia a i./Siemens Österreich a i. (C-231/11 P až C-233/11 P, EU:C:2014:256, bod 44 a citovanú judikatúru).

23 — Pozri rozsudok Komisia a i./Siemens Österreich a i. (C-231/11 P až C-233/11 P, EU:C:2014:256, bod 47 a citovanú judikatúru).

24 — BERNARDEAU, L., CHRISTIENNE, J.-P.: *Les amendes en droit de la concurrence – Pratique décisionnelle et contrôle juridictionnel du droit de l'Union*, coll. „Europe(s)“. 1. vyd. Bruxelles: Larcier, 2013, osobitne bod II.1231.

ii) Úloha súdu rozhodujúceho o paralelných žalobách: závery vyplývajúce z judikatúry vyjadrenej v rozsudku Komisia/AssiDomän Kraft Products a i.[25] po judikatúru vyjadrenú v rozsudku Komisia/Tomkins (C-286/11 P)

58. Je ustálené, že súd Únie konajúci o žalobe o neplatnosť nemôže rozhodnúť *ultra petita*.[26] Podľa dispozičnej zásady totiž súd môže rozhodnúť len o konkrétnych návrhoch účastníkov konania, samozrejme s výnimkou žalobných dôvodov a otázok, ktoré môže prípadne vzniesť bez návrhu.

59. Práve na základe tejto hlavnej zásady súdneho konania Súdny dvor v rozsudku Komisia/AssiDomän Kraft Products a i. spresnil, že ak sa niektorý z adresátov aktu prijatého Komisiou rozhodne podať žalobu o neplatnosť, súd Únie sa zaoberá len tými časťami rozhodnutia, ktoré sa týkajú tohto adresáta. Tie časti rozhodnutia, ktoré sa týkajú iných adresátov a ktoré neboli napadnuté, naproti tomu nie sú súčasťou sporu, o ktorom má súd Únie rozhodnúť.[27] V rovnakom zmysle Súdny dvor v rozsudku ArcelorMittal Luxembourg/Komisia a Komisia/ArcelorMittal Luxembourg a i.[28] zdôraznil, že ak sa adresát rozhodnutia Komisie, ktorým sa mu ukladá pokuta za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže, rozhodne podať žalobu o neplatnosť, súd Únie sa zaoberá len tými časťami rozhodnutia, ktoré sa týkajú tohto adresáta. Tie časti rozhodnutia, ktoré sa týkajú iných adresátov a ktoré neboli napadnuté, naproti tomu nie sú súčasťou sporu, o ktorom má súd Únie rozhodnúť.

60. Uvedené právne veci sa však vzťahovali na špecifické situácie, resp. osobitosti objasnené v bodoch 47 a 48 rozsudku Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29), v ktorých sa uvádza, že zo zrušenia napadnutého rozhodnutia voči danej spoločnosti nebolo možné vyvodiť žiadne účinky vo vzťahu k ďalším spoločnostiam, ktoré boli nakoniec adresátmi rozhodnutia považovaného za samostatné rozhodnutie. V skutočnosti treba jednoducho vziať na vedomie, že predmetnými adresátmi boli samostatné subjekty dotknuté odlišnými rozhodnutiami alebo aspoň súborom samostatných rozhodnutí.[29]

61. Situácia, ktorá viedla k vydaniu rozsudku Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29), bola celkom iná.

62. V tomto rozsudku vydanom veľkou komorou Súdny dvor totiž dospel k záveru, že pokiaľ sa materská spoločnosť nezúčastnila na porušení, takže je jej *zodpovednosť čisto odvodená* od zodpovednosti jej dcérskej spoločnosti (prvá podmienka) a existuje *totožnosť predmetu* paralelných žalôb podaných materskou spoločnosťou a jej dcérskou spoločnosťou (druhá podmienka), Všeobecný súd môže oprávnene priznať materskej spoločnosti skrátenie dĺžky trvania porušenia, o ktorom sa rozhodlo v rámci konania začatého dcérskou spoločnosťou a súbežne znížiť vo vzťahu k materskej spoločnosti aj výšku uloženej pokuty.

63. V prejednávanej veci vzniká otázka, či mal Všeobecný súd pri výkone svojej neobmedzenej právomoci len možnosť, ktorá sa mu poskytuje za určitých podmienok, alebo povinnosť znížiť sumu pokuty uloženej odvolateľke v rovnakom rozsahu ako jej dcérskej spoločnosti. Treba totiž zdôrazniť, že v rozsudku Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29) bola položená iba otázka, či Všeobecný súd *môže* alebo nemôže zjednotiť sumy pokút, a nie to, či *je povinný* tak urobiť.

25 — C-310/97 P, EU:C:1999:407.

26 — Rozsudok Komisia/AssiDomän Kraft Products a i. (C-310/97 P, EU:C:1999:407, bod 52 a citovaná judikatúra).

27 — Tamže (bod 53).

28 — C-201/09 P a C-216/09 P, EU:C:2011:190, bod 141.

29 — V rozsudku Komisia/AssiDomän Kraft Products a i. (C-310/97 P, EU:C:1999:407, bod 56) Súdny dvor uviedol, že článok 176 Zmluvy o ES (teraz článok 266 ZFEÚ) neznamená, že Súdny dvor je na žiadosť dotknutých strán povinný opätovne preskúmať totožné alebo podobné rozhodnutia, ktorých sa údajne týka tá istá nezrovnalosť, určené iným adresátom ako odvolateľ.

64. Určité tvrdenia by v istom zmysle mohli hovoriť v prospech toho, že Všeobecný súd má povinnosť uplatniť rovnaký prístup ako ten, ktorý sa uplatnil vo veci, ktorá viedla k rozsudku Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29).

65. Po prvé by takéto stanovisko bolo v súlade s jednotným prístupom k pojmu podnik, ktorý stanovila Komisia a ktorý potvrdil aj Súdny dvor. V prípade pripísania zodpovednosti materskej spoločnosti iba z dôvodu konania, ktorého sa dopustila jej dcérska spoločnosť, by neuplatnenie zníženia pokuty priznaného dcérskej spoločnosti napokon malo za následok umelé rozdelenie týchto dvoch subjektov, ktoré sú však súčasťou toho istého podniku. V tomto kontexte musí existovať určitá koherencia medzi pokutou uloženou materskej spoločnosti a pokutou uloženou jej dcérskej spoločnosti. Mohlo by sa totiž javiť ako trochu protirečivé obhajovať na jednej strane jednotný prístup k pojmu podnik, keď ide o pripísateľnosť protiprávneho správania, a na strane druhej rozdielny prístup pri vyvodzovaní všetkých dôsledkov z jednotného prístupu.

66. Po druhé povinnosť Všeobecného súdu zabezpečiť, aby materská spoločnosť mala prospech zo zníženia prípadnej pokuty priznaného dcérskej spoločnosti, je v súlade s požiadavkou úplného vyhovenia, pokiaľ ide o dcérsku spoločnosť, rozsudku vydaného Všeobecným súdom. Tento aspekt je o to dôležitejší, že ako sa zdá, Komisia stále nie je ochotná [30] plne zohľadniť zníženie priznané dcérskej spoločnosti. Ďalej sa v texte vrátim k tomuto poslednému bodu, ktorý je podľa môjho názoru kľúčovým bodom odpovede, ktorú treba v prejednávanej veci poskytnúť na otázky vyvolané prvým a tretím odvolacím dôvodom.

67. Po tretie netreba strácať zo zreteľa, že Všeobecný súd vykonáva nad výškou pokút neobmedzenú právomoc, v rámci ktorej pravidlo *ultra petita* v porovnaní s oblasťou preskúmania zákonnosti zohráva obmedzenejšiu, resp. okrajovú úlohu. [31]

68. Pri výkone svojej neobmedzenej právomoci je Všeobecný súd pri posudzovaní primeranosti výšky pokuty, ktorú má uložiť, povinný zohľadniť všetky právne a vecné okolnosti relevantné ku dňu vydania rozhodnutia.

69. Spomedzi týchto okolností nemožno vylúčiť v konkrétnom prípade možné vzatie do úvahy úplne odvodenej zodpovednosti materskej spoločnosti a dôsledkov, ktoré z toho nevyhnutne vyplynú v prípade zníženia pokuty uloženej dcérskej spoločnosti. V tejto súvislosti by sa dalo argumentovať tým, že vyvodenie dôsledkov z takéhoto zníženia pre pokutu materskej spoločnosti (ktorej zodpovednosť je čisto odvodená od zodpovednosti jej dcérskej spoločnosti), v spojení s požiadavkou totožnosti predmetu paralelných žalôb podaných materskou spoločnosťou a jej dcérskou spoločnosťou, sa vyznačuje určitým automatickým charakterom a Všeobecnému súdu by nemalo spôsobovať neprekonateľné ťažkosti.

70. Akokoľvek lákavé je však uloženie povinnosti Všeobecnému súdu v tomto zmysle, môže len čiastočne vyvážiť nevýhody súvisiace s podmienkami a rizikami, ktoré sú nevyhnutne spojené so zásahom súdu. V skutočnosti zastávam názor, že zásah súdu v zmysle, aký presadzuje odvolateľka, nemôže byť jedinou a hlavnou zárukou účinnosti jednotného prístupu k pojmu podnik a dôsledkov, ktoré musí zásah súdu nevyhnutne mať pre výšku pokuty uloženej materskej spoločnosti v prípade, že je jej zodpovednosť úplne odvodená od zodpovednosti jej dcérskej spoločnosti.

30 — V tomto prípade to tak je. Prístupu, ktorý Komisia presadzuje v prejednávanej veci, však odporuje prístup, ktorý prijala v iných prípadoch, keď v súvislosti s pokutou uloženou spoločnosti naopak tvrdí, napriek neexistencii návrhu v tomto zmysle v žalobe uvedenej spoločnosti, že Všeobecný súd zasiahol do povinností Komisie, ktoré jej vyplývajú z článku 266 prvého odseku ZFEÚ (pozri najmä rozsudok Alliance One International/Komisia, C-679/11 P, EU:C:2013:606, body 93 a 107).

31 — Pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesli generálny advokát Mengozzi vo veci Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2012:499, bod 37) a generálny advokát Poiares Maduro vo veci Groupe Danone/Komisia (C-3/06 P, EU:C:2006:720, bod 49).

71. Po prvé a s tým rizikom, že budem nútený pripomenúť to, čo sa ukáže zjavné, zásah súdu môže byť len nezámerný v tom zmysle, že je vždy podmienený predchádzajúcim podaním žaloby alebo niekoľkých paralelných žalôb. Preto nemožno vylúčiť, že za predpokladu, ako je predpoklad v prejednávanej veci, materská spoločnosť nebude považovať za vhodné alebo nebude môcť podať odvolanie proti rozhodnutiu, ktorým sa jej spoločne a nerozdielne s jej dcérskou spoločnosťou ukladá pokuta za porušenie pravidiel hospodárskej súťaže. V takom prípade je materská spoločnosť napriek tomu, že bola dotknutá sporným rozhodnutím iba z dôvodu konania jej dcérskej spoločnosti, zbavená akejkoľvek možnosti dosiahnuť zníženie prípadnej pokuty, ktoré Všeobecný súd priznal uvedenej dcérskej spoločnosti.

72. Po druhé, aj za predpokladu, že materská spoločnosť a dcérska spoločnosť podali paralelné žaloby tak, ako sa to stalo v prejednávanej veci, sa predmetné žaloby musia vyznačovať totožnosťou predmetu aspoň v prípadoch, keď ide o preskúmanie zákonnosti.

73. Po tretie – a tento bod podľa mňa osvetľuje všetky obmedzenia prípadného uznania povinnosti zásahu súdu – dokonca aj na to, aby Všeobecný súd mohol v rámci svojej neobmedzenej právomoci zohľadniť pri zmene výšky pokuty uloženej materskej spoločnosti svoje vlastné zistenia o jej dcérskej spoločnosti, je potrebné, aby Všeobecný súd skutočne rozhodol (alebo súbežne rozhodol) o žalobe podanej dcérskou spoločnosťou v čase, keď rozhoduje o žalobe podanej materskou spoločnosťou. Nemožno vylúčiť, že z dôvodu procesných rozhodnutí a materiálnych obmedzení špecifických pre každý jeden prípad, súd Únie v čase, keď má rozhodnúť o žalobe podanej dcérskou spoločnosťou, už rozhodol o žalobe podanej materskou spoločnosťou.

74. V dôsledku toho som pevne presvedčený, že za koherenciu rozhodnutí prijatých voči materskej spoločnosti a jej dcérskej spoločnosti by za okolností, o aké ide v prejednávanej veci, mala v prvom rade zodpovedať Komisia, ktorá je podľa článku 266 prvého odseku ZFEÚ povinná urobiť opatrenia, aby vyhovela rozsudkom. Tejto inštitúcii prináleží okrem iného vyvodiť voči materskej spoločnosti prípadné dôsledky z rozsudku týkajúceho sa jej dcérskej spoločnosti.

75. Dôrazne treba pripomenúť požiadavku, aby Komisia vyvodila voči materskej spoločnosti dôsledky z uskutočnených zistení a z rozhodnutia nakoniec prijatého na základe žaloby podanej dcérskou spoločnosťou proti rozhodnutiu, ktorým sa obom spoločnostiam spoločne a nerozdielne ukladá pokuta. Táto požiadavka nemôže závisieť od posúdení vhodnosti. Vo všetkých prípadoch, keď dcérska spoločnosť dosiahne úplné alebo čiastočné zrušenie pokuty, by Komisia predovšetkým mala priznať rovnaké zrušenie pokuty aj materskej spoločnosti. Podotýkam, že v prípade, o aký ide vo veci samej, čiže za predpokladu, že zodpovednosť materskej spoločnosti je úplne odvodená od konania jej dcérskej spoločnosti, by totiž zachovanie pre materskú spoločnosť vyššej sumy pokuty, ako je tá, ktorú je nakoniec povinná zaplatiť jej dcérska spoločnosť, znamenalo uloženie pokuty vo výške, pre ktorú neexistuje nijaký právny základ.

76. So zreteľom na uvedené úvahy konkrétne preskúmam prvý a tretí odvolací dôvod, ktoré boli uplatnené v rámci tohto odvolania.

b) O prvom odvolacom dôvode

77. Pokiaľ ide o prvý odvolací dôvod založený na porušení zásady kontradiktórnosti, zastávam názor, že hoci možno urobiť nevyhnutné porovnania s rozsudkom Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29), odpoveď, ktorá sa má poskytnúť, musí byť v každom prípade koncipovaná odlišne.

78. V uvedenom prípade sa totiž Všeobecnému súdu vytýkalo, že Komisii nedal možnosť zaujať stanovisko k jeho zámeru znížiť pokutu uloženú spoločnosti Tomkins plc, pričom sa opieral o žalobné dôvody, ktoré uplatnila iba jej dcérska spoločnosť v paralelne prebiehajúcom konaní, ktoré viedlo k rozsudku Všeobecného súdu, Pegler/Komisia [32]. Súdny dvor zamietol odvolací dôvod a rozhodol, že výhrady Komisie týkajúce sa nedodržania tak zásady kontradiktórnosti, ako aj práva na spravodlivý proces, sa zakladali na pevnom presvedčení tejto inštitúcie, že absolútne neexistuje možnosť, aby sa materskej spoločnosti, čiže spoločnosti Tomkins plc, priznalo skrátenie obdobia porušenia priznané dcérskej spoločnosti Pegler Ltd vzhľadom na to, že nedošlo k podaniu úplne zhodných žalôb. Súdny dvor pritom spresňuje, že „táto možnosť za určitých okolností existuje“ (C-286/11 P, EU:C:2013:29, bod 61).

79. V prejednávanej veci naopak nemožno neprihliadnuť na argumentáciu, podľa ktorej zníženie pokuty uloženej dcérskej spoločnosti, ktoré nebolo sprevádzané znížením pokuty uloženej materskej spoločnosti, zmenilo povahu [33] zodpovednosti materskej spoločnosti. Takže buď zodpovednosť materskej spoločnosti v prejednávanej veci už nemožno považovať za úplne odvodenú od zodpovednosti dcérskej spoločnosti, alebo existujúci rozdiel medzi pokutou uloženou materskej spoločnosti a pokutou uloženou jej dcérskej spoločnosti nemá žiadne právne odôvodnenie alebo právny základ.

80. Nie som však presvedčený o tom, že Všeobecný súd v rámci sporového konania, ktoré viedlo k napadnutému rozsudku, porušil zásadu kontradiktórnosti, ktorá predovšetkým znamená, že účastníci konania sú oboznámení tak so skutkovými, ako aj právnymi okolnosťami, ktoré sú rozhodujúce pre výsledok konania [34] – bez ohľadu na to, či boli alebo neboli súdom uplatnené *ex offo* – a že o týchto okolnostiach môžu viesť kontradiktórnu diskusiu.

81. Aj keby sa totiž malo prijať tvrdenie, podľa ktorého napadnutý rozsudok v spojení s rozsudkom vyhláseným v ten istý deň vo veci Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423) zmenil povahu zodpovednosti odvolateľky, podľa mňa napadnutý rozsudok nemôže byť z hľadiska dodržania práva na obhajobu považovaný za problematický.

82. Ďalej zastávam názor, že odvolací dôvod založený na porušení zásady kontradiktórnosti v prejednávanej veci je ak nie neúčinný, tak zjavne nedôvodný.

83. Odvolací dôvod je neúčinný v tom zmysle, že povahu zodpovednosti prípadne nezmenil napadnutý rozsudok, ale účinok tohto rozsudku v spojení s účinkom rozsudku vyhláseného v ten istý deň v rozsudku Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423).

84. Odvolací dôvod je v každom prípade nedôvodný, pretože sa vôbec nepreukázalo, že Všeobecný súd vydal napadnutý rozsudok a pritom nepredložil skutkovú alebo právnu okolnosť na diskusiu medzi účastníkmi konania. Rozhodnúť inak by znamenalo uložiť súdu povinnosť systematicky vyzývať právny subjekt, aby sa vyjadril k prípadnému vplyvu stanovísk prijatých v súvisiacich alebo paralelných veciach.

85. Napokon je ustálené, že prípadné porušenie procesného práva, ako je porušenie zásady kontradiktórnosti, zo strany Všeobecného súdu, môže viesť k zrušeniu jeho rozsudku len v prípade, že sa preukázalo, že toto porušenie malo vplyv na rozhodnutie sporu. [35]

32 — T-386/06, EU:T:2011:115.

33 — Hoci znenie odvolacieho dôvodu môže byť v určitých ohľadoch istým spôsobom zavádzajúce, odvolateľka namieta zmenu povahy zodpovednosti, a nie len sprísnenie svojej zodpovednosti.

34 — Pokiaľ ide o najnovšiu zmienku o tejto požiadavke, pozri rozsudok ÚHVT/National Lottery Commission (C-530/12 P, EU:C:2014:186, bod 54 a citovanú judikatúru).

35 — Pozri najmä rozsudok Gascogne Sack Deutschland/Komisia (C-40/12 P, EU:C:2013:768, bod 81 a citovanú judikatúru).

86. Podľa môjho názoru sa toto v prejednávanej veci nepreukázalo. Nepreukázalo sa, že to, že odvolateľka nebola v zmysle svojej požiadavky vyzvaná, aby sa vyjadrila k zníženiu pokuty, nevyhnutne mohlo zmeniť výsledok sporu.

c) O treťom odvolacom dôvode

87. Tretí odvolací dôvod nie je o nič presvedčivejší.

88. Ako som už vysvetlil, z rozsudku Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29) nemožno vyvodiť, že by sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia alebo nesprávne uplatnil svoju neobmedzenú právomoc, keď v prejednávanej veci neznížil sumu pokuty uloženú odvolateľke na úroveň pokuty, ktorá bola nakoniec uložená jej dcérskej spoločnosti vo veci, ktorá viedla k rozsudku Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423).

89. Pokiaľ ide o prvú časť tretieho odvolacieho dôvodu, ktorý v podstate naznačuje, že Všeobecný súd prekročil pri výkone svojej neobmedzenej súdnej právomoci svoje právomoci tým, že v jeho rámci zmenil povahu jej zodpovednosti, ma vôbec nepresvedčil.

90. V nadväznosti na to, čo som naznačil v súvislosti s prvým odvolacím dôvodom, stačí uviesť, že z hľadiska zmeny rozsahu zodpovednosti je prípadne problematické práve zníženie pokuty uskutočnené v paralelnej veci Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423), a nie napadnutý rozsudok sám osebe.

91. Pokiaľ ide o druhú časť tretieho odvolacieho dôvodu, vo veľkej miere sa odvoláva na závery, ktoré by sa mali vyvodiť z rozsudku Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29).

92. Opäť považujem za nutné pripomenúť, že Súdny dvor sa zmienil len o možnosti Všeobecného súdu priznať materskej spoločnosti v prípade, že materská spoločnosť a jej dcérska spoločnosť napadli pokuty, ktoré im boli jednotlivo uložené, paralelnými žalobami, ktorých predmet je rovnaký, rovnaké zníženie pokuty ako jej dcérskej spoločnosti. Podľa môjho názoru to celkom jasne vyplýva z výrazov, ktoré Súdny dvor použil, najmä z výrazu „možnosť“, ktorý bol dvakrát použitý v bode 61 predmetného rozsudku. Súdny dvor síce rozhodol, že neobmedzená súdna právomoc poskytuje Súdnemu dvoru možnosť zjednotiť výšku pokuty uloženej materskej spoločnosti s výškou pokuty, ktorá bola stanovená dcérskej spoločnosti na základe ňou podanej paralelnej žaloby, ale v žiadnom prípade to neustanovil ako povinnosť.

93. Z vyššie uvedených dôvodov by ustanovenie takejto povinnosti odstránilo nevýhody vyplývajúce z nezjednotenia pokút jednotlivo uložených materskej spoločnosti a dcérskej spoločnosti.

94. V každom prípade aj keby sa Súdny dvor rozhodol uložiť Všeobecnému súdu túto povinnosť, čo sa vôbec nejaví ako vhodné vzhľadom na povinnosť Komisie vyhovieť rozsudku, ktorú jej ukladá článok 266 prvý odsek ZFEÚ, mohla by byť uložená len za určitých podmienok.

95. Okrem existencie paralelných žalôb podaných dcérskou spoločnosťou a jej materskou spoločnosťou je potrebné, ako jasne vyplýva z rozsudku Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29), aby tieto žaloby mali *rovnaký predmet*.

96. Keďže Súdny dvor v uvedenom rozsudku pojem predmet jasne nevymedzil, treba uviesť dve podstatné skutočnosti umožňujúce porozumieť jeho obsahu.

97. Na jednej strane Súdny dvor vyžaduje totožnosť uplatnených odvolacích dôvodov alebo argumentácie na podporu uvedených dôvodov. Takýto prístup je príliš obmedzujúci a mohol by odsúdiť na neúspech akýkoľvek pokus Všeobecného súdu o zjednotenie pokút v rámci jeho neobmedzenej súdnej právomoci.

98. Na druhej strane na uznanie totožnosti predmetu žalôb nestačí požadovať, aby návrhy jednotlivo predložené dcérskou spoločnosťou a materskou spoločnosťou sledovali rovnaký cieľ. Okrem toho všeobecné spochybnenie primeranosti či neprimeranosti pokuty z hľadiska kritérií dĺžky trvania porušenia nemôže viesť k záveru o totožnosti predmetu.

99. Z tohto hľadiska zastávam názor, že Súdny dvor potvrdil prístup, ktorý Všeobecný súd uplatnil vo veci Tomkins/Komisia (T-382/06, EU:T:2011:112), keď rozlíšil výhrady týkajúce sa dĺžky trvania porušenia podľa toho, či sa týkali alebo netýkali toho istého aspektu. Všeobecný súd v skutočnosti zjednotil sumy pokút len v tomto rozsahu. Ako sa zdá, Súdny dvor v bode 56 rozsudku potvrdil rozlíšenie, ktoré uskutočnil Všeobecný súd, keď rozhodol, že uvedený súd nemožno kritizovať za to, že vo veci, v ktorej žalovala Tomkins plc, odmietol neprihliadnuť na nesprávne posúdenie zo strany Komisie, pokiaľ ide o odstrašujúci účinok vo vzťahu k spoločnosti Pegler Ltd. Súdny dvor v tejto súvislosti poukázal na to, že Všeobecný súd v bodoch 56 až 58 toho istého rozsudku vyvodil dôsledok zo skutočnosti, že žaloba spoločnosti Tomkins plc sa netýkala nesprávneho posúdenia, ktorého sa dopustila Komisia pri uplatnení odstrašujúceho účinku.

100. Pokiaľ ide o prejednávanú vec, hoci je pravda, že okrem uplatnenia rôznych odvolacích dôvodov týkajúcich sa pripísateľnosti porušenia odvolateľke odvolateľka spochybnila určenie obdobia, keď malo dôjsť k porušeniu, neurobila tak konkrétne v tej istej súvislosti ako Total France. Total France totiž okrem zistení týkajúcich sa svojej skutočnej účasti na porušovaní počas určitých období spochybnila aj použitú metódu stanovenia pokuty, pri ktorej bol určený násobiaci koeficient na zohľadnenie dĺžky trvania porušenia.

101. Pritom to bola konkrétne výhrada založená na zásadách rovnosti zaobchádzania a proporcionality pri uplatňovaní metódy vyplývajúcej z usmernení, ktorá viedla Všeobecný súd k tomu, aby znížil výšku pokuty uloženej dcérskej spoločnosti odvolateľky.

102. Ďalej sa domnievam, že aj keby Všeobecný súd bol povinný zohľadniť zníženie pokuty, o ktorom rozhodol v prípade spoločnosti Total France, nemohol by v rovnakom rozsahu znížiť pokutu uloženú odvolateľke. Žaloba odvolateľky sa totiž netýkala metódy určenia dĺžky trvania porušenia, a z tohto hľadiska teda nemala rovnaký predmet ako žaloba jej dcérskej spoločnosti Total France.

103. Pokiaľ ide o výhradu založenú na porušení zásady rovnosti zaobchádzania, kladie sa otázka, či Všeobecný súd mal *ex offo* priznať rovnaké zníženie pokuty, aké priznal spoločnosti Total France.

104. V tomto ohľade stačí pripomenúť, že výkon neobmedzenej právomoci neznamená preskúmanie *ex offo* a že s výnimkou dôvodov verejného poriadku, medzi ktoré patrí neexistencia odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré je súd povinný preskúmavať *ex offo*, prináleží žalobcovi, aby uviedol žalobné dôvody proti dotknutému rozhodnutiu a predložil dôkazy na podporu týchto dôvodov. [36]

105. Keďže žalobkyňa v prvostupňovom konaní nespochybnila metódu stanovenia násobiaceho koeficientu na zohľadnenie dĺžky trvania porušenia, ktorý bol použitý na účely stanovenia výšky pokuty, podľa môjho názoru nemožno v štádiu odvolania tvrdiť, že bola predmetom menej priaznivého zaobchádzania zo strany Všeobecného súdu než jej dcérska spoločnosť.

36 — Pozri najmä rozsudky KME Germany a i./Komisia (C-272/09 P, EU:C:2011:810, bod 104), Chalkor/Komisia (C-386/10 P, EU:C:2011:815, bod 64), ako aj KME Germany a i./Komisia (C-389/10 P, EU:C:2011:816, bod 131).

106. Okrem toho, keďže zásada rovnosti zaobchádzania nie je dôvodom verejného poriadku,[37] Všeobecný súd nebol z právneho hľadiska povinný uplatniť nezákonnosť použitia násobiaceho koeficientu, aj keby bol na túto otázku upozornený v rámci paralelnej žaloby, ktorú podala Total France.

107. Uvedené úvahy platia aj v prípade výhrady založenej na údajnom porušení zásady proporcionality. To, že Všeobecný súd musí uplatniť svoju neobmedzenú právomoc v súlade s uvedenou zásadou, neznamená, že je povinný uplatniť akúkoľvek argumentáciu týkajúcu sa možného porušenia uvedenej zásady.

108. So zreteľom na všetky uvedené úvahy zastávam názor, že prvý a tretí odvolací dôvod treba zamietnuť.

B – *Druhý odvolací dôvod založený na nesprávnych právnych posúdeniach týkajúcich sa odôvodnenia napadnutého rozsudku*

109. Odvolateľka tvrdí, že Všeobecný súd sa dopustil viacerých „nesprávnych posúdení týkajúcich sa odôvodnenia“ pri preskúmaní zákonnosti a pri výkone svojej neobmedzenej právomoci.

1. Prvá časť: existencia nesprávneho právneho posúdenia Všeobecným súdom v rámci preskúmania zákonnosti rozhodnutia Komisie, keď neuznal, že sa Komisia dopustila porušenia povinnosti odôvodnenia

a) Argumentácia účastníkov konania

110. Odvolateľka predkladá dve výhrady.

111. Odvolateľka sa po prvé domnieva, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávnych posúdení pri preskúmaní odôvodnenia sporného rozhodnutia, ktoré sa týkajú tvrdení smerujúcich k vyvráteniu domnienky rozhodujúceho vplyvu.

112. Podľa názoru spoločnosti Total viaceré okolnosti v prejednávanej veci vyžadovali v súlade so závermi vyplývajúcimi z rozsudku Elf Aquitaine/Komisia[38] podrobnejšie odôvodnenie, pokiaľ ide o dôvody, pre ktoré Komisia usúdila, že predložené dôkazy nie sú dostatočné na vyvrátenie uvedenej domnienky.

113. Po prvé sporné rozhodnutie nie je v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, ale naznačuje zmenu postoja, na ktorú sa poukázalo vo veci, ktorá viedla k rozsudku Elf Aquitaine/Komisia (C-521/09 P, EU:C:2011:620), pri uplatnení domnienky rozhodujúceho vplyvu materských spoločností na ich dcérske spoločnosti. Po druhé táto zmena postoja mala za následok značný rozdiel v zaobchádzaní s odvolateľkou, ktorému mala Komisia venovať osobitnú pozornosť. Po tretie treba zdôrazniť, že v prejednávanej veci je zodpovednosť odvolateľky úplne odvodená od zodpovednosti jej dcérskej spoločnosti, ktorá sa len sama priamo zúčastnila na porušení. Po štvrté Total bola formálne upovedomená až v čase zaslania oznámenia o výhradách, čím potenciálne môže byť dotknuté právo na obhajobu.

37 — Svedčí o tom okolnosť, že v konaní pred Súdnym dvorom bolo toto zamietnuté ako nový odvolací dôvod (pozri rozsudky Langnese-Iglo/Komisia, C-279/95 P, EU:C:1998:447, body 53 až 56, a The Dow Chemical Company/Komisia, C-179/12 P, EU:C:2013:605, body 80 až 83).

38 — C-521/09, EU:C:2011:620, body 150 až 165.

114. Total sa s odvolaním na rozsudok Elf Aquitaine/Komisia (C-521/09 P, EU:C:2011:620) (najmä na jeho body 160 a 167) domnieva, na rozdiel od toho, čo Všeobecný súd tvrdí v bode 123 napadnutého rozsudku, že Komisia nepreskúmala všetky dôkazy, ktoré Total predložila. Všeobecný súd opomenul vziať do úvahy úplný nedostatok odôvodnenia sporného rozhodnutia v tomto smere, čo predstavuje porušenie základnej procesnej požiadavky. Podľa názoru odvolateľky napadnutý rozsudok svedčí na jednej strane o rozpore (pozri najmä body 74 a 146 napadnutého rozsudku) medzi možnosťou Komisie uplatniť v prípade, ak má materská spoločnosť svoju dcérsku spoločnosť v 100 % vlastníctve, domnienku existencie jedného hospodárskeho subjektu medzi oboma spoločnosťami, a na strane druhej legitímnou možnosťou spoločnosti, ktorá chce vyvrátiť takúto domnienku, predložiť akýkoľvek dôkaz svedčiaci o tom, že obe uvedené spoločnosti netvoria jeden subjekt.

115. Po druhé sa Total domnieva, že Všeobecný súd tým, že odôvodnenie Komisie nahradil svojím vlastným odôvodnením namiesto toho, aby vyhlásil sporné rozhodnutie za nezákonné pre nedostatok odôvodnenia, prekročil medze preskúmania zákonnosti, čo nutne musí viesť k zrušeniu napadnutého rozsudku. To sa osobitne týka odôvodnenia odpovede na tvrdenia týkajúce sa jednotlivo finančnej nezávislosti spoločnosti Total Raffinage Marketing (T-566/08, EU:T:2013:423) (najmä body 89 a 90 napadnutého rozsudku), neposkytnutia informácií dcérskou spoločnosťou o jej činnosti na trhu materskej spoločnosti (bod 95 napadnutého rozsudku), neexistencie pokynov, ktoré mala dať materská spoločnosť odvolateľke (bod 99 napadnutého rozsudku) a napokon neexistencie duplicity na funkciách v riadiacich orgánoch materskej spoločnosti a jej dcérskej spoločnosti (body 75 až 80 napadnutého rozsudku).

116. Komisia navrhuje zamietnuť tieto výhrady ako neprípustné a v každom prípade nedôvodné.

b) Posúdenie

i) Prípustnosť

117. Najprv treba rozhodnúť o prípustnosti tejto časti druhého odvolacieho dôvodu.

118. Ako zdôraznila Komisia, oprávnene si možno klásť otázku, či sa odvolateľka tým, že po prvýkrát spochybňuje odôvodnenie sporného rozhodnutia ako základnej procesnej požiadavky, neusiluje o zmenu predmetu sporu pred Všeobecným súdom.

119. Ukazuje sa totiž, že body napadnutého rozsudku spochybnené v rámci druhého odvolacieho dôvodu tohto odvolania,[39] ktorých cieľom bolo odpovedať na argumentáciu uvedenú v druhej časti štvrtého žalobného dôvodu uplatneného pred Všeobecným súdom, sa v podstatnej miere vzťahovali na skutočnosť, či sa Komisia dopustila zjavne nesprávneho posúdenia dôkazov predložených s cieľom vyvrátiť domnienku rozhodujúceho vplyvu.

120. Odvolateľka mimochodom zdôraznila, že výhrady, ktoré uvádza v rámci tohto odvolacieho dôvodu, súvisia s „úplným nedostatkom odôvodnenia“ sporného rozhodnutia, ktorý mal Všeobecný súd vziať do úvahy *ex offo*.

121. V tomto ohľade je ustálené, že porušenie povinnosti stanovenej v článku 296 ZFEÚ uviesť odôvodnenie v aktoch prijatých inštitúciami, ktoré sa považuje za základnú procesnú požiadavku, *môže* súd uplatniť *ex offo*. Táto možnosť logicky vyplýva z potreby súdu, ktorý má rozhodnúť spor, poznať konkrétne na účely preskúmania odôvodnenie pôvodcu aktu. Je ustálené, že hlavným cieľom povinnosti odôvodniť individuálne rozhodnutie je umožniť súdne preskúmanie.[40]

39 — Body 88 až 93 a 94 až 96 napadnutého rozsudku.

40 — Pozri najmä rozsudok Elf Aquitaine/Komisia (C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 148 a citovanú judikatúru).

122. Otázka, či nedostatok odôvodnenia *musí* byť vo všetkých prípadoch uplatnený *ex offo*, je oveľa komplikovanejšia a za osobitných okolností prejednávanej veci je na ňu potrebné odpovedať záporne.

123. Podľa môjho názoru, pokiaľ má súd rozhodnúť o oprávnenosti posúdenia obsiahnutého v napadnutom akte – v prejednávanej veci posúdenia týkajúceho sa preskúmania dôkazov predložených s cieľom vyvrátiť domnienku rozhodujúceho vplyvu odvolateľky na jej dcérsku spoločnosť – musí byť nutne schopný porozumieť zneniu rozhodnutia a odôvodneniu poskytnutému pôvodcom aktu, aby mohol uskutočniť preskúmanie. Inými slovami, preskúmanie dôvodnosti posúdení Komisiou si nutne vyžaduje preskúmanie, hoci implicitné, dostatočnosti odôvodnenia sporného rozhodnutia.

124. Ďalej plne súhlasím so stanoviskom Komisie, podľa ktorého Všeobecný súd nemôže mať povinnosť preskúmať *ex offo* odôvodnenie sporného rozhodnutia týkajúce sa aspektov, ktoré pred ním neboli uplatnené. Mimochodom práve v tomto zmysle Súdny dvor nedávno rozhodol tak, že v rámci odvolania zamietol dva odvolacie dôvody týkajúce sa odôvodnenia sporného rozhodnutia, ktoré podobne ako v prejednávanej veci neboli výslovne uplatnené v prvostupňovom konaní. [41]

125. Okolnosti, o ktoré ide v prejednávanej veci, sa líšia od okolností dotknutých v rozsudku Elf Aquitaine/Komisia (C-521/09 P, EU:C:2011:620) vo veci, v ktorej bolo odôvodnenie odmietnutia tvrdení predložených odvolateľkou s cieľom vyvrátiť domnienku rozhodujúceho vplyvu napadnuté konkrétne v prvostupňovom konaní. [42]

126. V prejednávanej veci treba zdôrazniť, že odvolateľka sústredila svoju argumentáciu na samotné uplatnenie domnienky uplatňovania rozhodujúceho vplyvu na jej dcérsku spoločnosť Total France, ktorá bola uvedená v jej neprospech, a na skutočnosti, ktoré údajne mali Komisiu priviesť k tomu, aby uvedenú domnienku vyvrátila. Spochybnené body napadnutého rozsudku sa teda vzťahovali na dôvodnosť posúdení Komisiou a na prípadnú nedostatočnosť odôvodnenia sporného rozhodnutia z hľadiska splnenia základných procesných požiadaviek.

127. Zastávam preto názor, že prvú časť odvolacieho dôvodu treba zamietnuť ako neprípustnú v celom rozsahu.

128. Domnievam sa totiž, že Všeobecnému súdu nemožno vytýkať, že nevzniesol otázku, ktorá mu nebola priamo predložená. Domnievam sa, že ak by sa dospelo k inému záveru, znamenalo by to nedodržanie hlavných procesných zásad tým, že by sa súdu uložila neprimeraná povinnosť vychádzajúca zo želania istým spôsobom „kompenzovať“ uplatnenie domnienky rozhodujúceho vplyvu materských spoločností na ich dcérske spoločnosti, ktoré bolo uznané Súdnym dvorom. Neskôr sa k tomu ešte vrátim.

129. Pokiaľ Súdny dvor takýto záver neprijme, treba sa zaoberať vecnou otázkou, či Všeobecný súd neprihliadol na závery vyplývajúce z uvedeného rozsudku Elf Aquitaine/Komisia.

ii) Rozsah povinnosti uviesť odôvodnenie podľa toho istého rozsudku Elf Aquitaine/Komisia (C-521/09 P)

130. Zdá sa, že odvolateľka naznačuje, že otázka zohľadnenia *ex offo* odôvodnenia aktov inštitúcií nadobúda nový rozmer a je osobitne naliehavá, pokiaľ ide o rozhodnutia Komisie uplatňujúce domnienku rozhodujúceho vplyvu. V súlade so závermi vyplývajúcimi z rozsudku Elf Aquitaine/Komisia (C-521/09 P, EU:C:2011:620) Súdny dvor totiž predovšetkým zdôraznil, že súbežne

41 — Pozri rozsudok Gascogne Sack Deutschland/Komisia (C-40/12 P, EU:C:2013:768, body 46 až 55 a 61 až 64).

42 — Pozri bod 9 tohto rozsudku, v ktorom sa uvádza preskúmanie druhého žalobného dôvodu Všeobecným súdom, ktorý bol pred ním uplatnený a ktorý bol založený na nedostatočnom odôvodnení.

s povinnosťou Komisie „podrobne uviesť“ v spornom rozhodnutí dôvody, pre ktoré sa domnievala, že dôkazy predložené odvolávajúcou sa materskou spoločnosťou neboli dostatočné na vyvrátenie domnienky uplatnenej v tomto rozhodnutí, Všeobecný súd mal venovať *osobitnú pozornosť* otázke, či si Komisia splnila túto povinnosť (bod 167 rozsudku).

131. Pripomínam, že v rozsudku Elf Aquitaine/Komisia (C-521/09 P, EU:C:2011:620) Súdny dvor predovšetkým zdôraznil, že pokiaľ ide osobitne o rozhodnutie Komisie, ktoré sa v prípade viacerých osôb, ktorým je určené, výslovne opiera o domnienku skutočného uplatňovania rozhodujúceho vplyvu, treba konštatovať, že Komisia má v každom prípade – pod hrozbou, že sa táto domnienka stane nevyvrátiteľnou – povinnosť vhodným spôsobom objasniť jeho adresátom dôvody, pre ktoré predložené dôkazy o skutkových a právnych okolnostiach nestačili na vyvrátenie uvedenej domnienky. Povinnosť Komisie odôvodniť svoje rozhodnutia v tejto otázke vyplýva najmä z vyvrátiteľnej povahy uvedenej domnienky, ktorej vyvrátenie si vyžaduje, aby dotknuté strany predložili dôkaz o ekonomických, organizačných a právnych vzťahoch medzi dotknutými spoločnosťami (bod 153 toho istého rozsudku).

132. V tejto súvislosti Súdny dvor spresnil, že aj keď sa Komisia nemusí nevyhnutne vyjadriť k všetkým tvrdeniam, ktoré pred ňou uplatnia dotknuté strany, Všeobecný súd mal *vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci* venovať osobitnú pozornosť tomu, či sporné rozhodnutie podrobne objasňuje dôvody, pre ktoré sa Komisia domnievala, že dôkazy predložené odvolateľkou neboli dostatočné na vyvrátenie domnienky uplatnenej v tomto rozhodnutí (body 161 a 167 rozsudku).

133. Odhliadnuc od už zmienenej skutočnosti, že pred Všeobecným súdom sa prejednala otázka odôvodnenia časti rozhodnutia Komisie, ktorá sa týkala uplatnenia domnienky rozhodujúceho vplyvu a tvrdení smerujúcich k vyvráteniu tejto domnienky, zastávam názor, že cieľom Súdneho dvora bolo objasniť osobitné okolnosti, a nie podľa môjho názoru stanoviť nejakú povinnosť uviesť podrobnejšie odôvodnenie a súčasne od Všeobecného súdu požadovať v tomto ohľade osobitnú pozornosť.

134. Domnievam sa, že to celkom jasne vyplýva z výrazov, ktoré použil Súdny dvor, ktorý po tom, ako pripomenul ustálenú judikatúru týkajúcu sa odôvodnenia aktov s individuálnym dosahom [43] a najmä pravidlo, podľa ktorého požiadavka odôvodnenia musí byť prispôsobená každému jednotlivému prípadu, uviedol osobitnosti prejednávanej veci.

135. Súdny dvor najprv poukázal na to, že iba jedno odôvodnenie sporného rozhodnutia v prejednávanej veci skutočne objasnilo dôvody zamietnutia tvrdení odvolateľky týkajúcich sa predpokladanej nezávislosti jej dcérskej spoločnosti Komisiou. [44]

136. Ďalej sa prejednávaná vec podľa názoru Súdneho dvora vyznačovala zmenou postoja – nenapadnutého v rámci odvolacieho konania – vo vzťahu k odvolateľke medzi prijatím rozhodnutia o organických peroxidoch [45] a sporného rozhodnutia [46].

137. Okrem toho v rámci rozsudku Súdny dvor z dôvodu „osobitných okolností“ nakoniec rozhodol, že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď určil, že sporné rozhodnutie je v súlade s článkom 253 ES a nesankcionoval nedostatok odôvodnenia v spornom rozhodnutí, pokiaľ ide o pokutu uloženú odvolateľke. [47]

43 — Pozri Elf Aquitaine/Komisia (C-521/09 P, EU:C:2011:620, body 144 až 155).

44 — Tamže (bod 168).

45 — Rozhodnutie Komisie K(2003) 4570 v konečnom znení z 10. decembra 2003 o konaní podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/E-2/37.857 – Organické peroxidy) (Ú. v. EÚ L 110, 2005, s. 44).

46 — T. j. rozhodnutie Komisie K(2004) 4876 v konečnom znení z 19. januára 2005 o konaní podľa článku 81 [ES] a článku 53 Dohody o EHP (vec COMP/E-1/37.773 – AMCA) (pozri rozsudok Elf Aquitaine/Komisia, EU:C:2011:620, body 163 až 167).

47 — Pozri rozsudok Elf Aquitaine/Komisia (C-521/09 P, EU:C:2011:620, bod 170).

138. Nemyslím si, že v prejednávanej veci neboli zohľadnené závery vyplývajúce z uvedeného rozsudku.

139. Po prvé, ako Komisia veľmi správne uviedla, podľa môjho názoru tak znenie rozhodnutia Komisie, ako aj osobitné okolnosti, ktoré viedli k prijatiu tohto rozhodnutia, mali byť podľa mňa odlíšené od tých, ktoré viedli k rozsudku Elf Aquitaine/Komisia (C-521/09 P, EU:C:2011:620). Rozhodnutie Komisie nepochybne obsahuje podrobnejšie [48] a určite menej nejasné odôvodnenie ako odôvodnenie rozhodnutia v tejto veci.

140. Po druhé možno pochybovať o tom, že Komisia sa prijatím sporného rozhodnutia v tomto prípade odklonila od rozhodovacej praxe. Uvedené rozhodnutie sa totiž vyznačuje určitou ortodoxnosťou, pokiaľ ide o uplatnenie domnienky skutočného uplatnenia rozhodujúceho vplyvu v rámci vzťahov medzi materskými spoločnosťami a ich dcérskymi spoločnosťami, ktoré majú v 100 % vlastníctve. Domnievam sa totiž, že k uplatneniu tejto domnienky Komisiou a k jej prijatiu v judikatúre Súdneho dvora [49] došlo dávno pred prijatím sporného rozhodnutia.

141. Zo všetkých uvedených skutočností vyplýva, že argumentáciu založenú na údajnom porušení povinnosti odôvodnenia, ako sa spresnila v uvedenom rozsudku Elf Aquitaine/Komisia, nemožno podľa mňa prijať.

142. V každom prípade nie som presvedčený o tom, že sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri „analýze odôvodnenia“ sporného rozhodnutia. V skutočnosti sa domnievam, že Všeobecný súd riadne zohľadnil všetky dôkazy, ktoré odvolateľka uplatnila s cieľom spochybniť a vyvrátiť domnienku rozhodujúceho vplyvu v tomto kontexte, [50] a že sa skutočne uistil, že Komisia naozaj preskúmala dôkazy predložené v odpovedi na oznámenie o výhradách. Svedčia o tom rozsiahle úvahy Všeobecného súdu v rámci preskúmania tvrdení, ktoré odvolateľka v tejto súvislosti uplatnila a ktoré boli v jednotlivých prípadoch založené na neexistencii duplicity v riadiacich funkciách odvolateľky a spoločnosti Total France (body 75 až 81), na údajne samostatnom vymedzení obchodnej stratégie spoločnosťou Total France (body 82 až 87), údajnej finančnej nezávislosti spoločnosti Total France a nepatrnom podiele predaja parafínových voskov na obrate tejto spoločnosti (body 88 až 93), tvrdeniach, podľa ktorých Total France neinformovala odvolateľku o svojej činnosti na trhu (body 94 až 96) a na tvrdeniach, podľa ktorých Total France nepodliehala pokynom odvolateľky a konala vo svojom vlastnom mene a na svoj vlastný účet (body 97 až 100).

143. Na rozdiel od toho, čo naznačuje odvolateľka, zastávam názor, že uvedené úvahy nesvedčia o žiadnej zámene medzi možnosťou uplatniť domnienku rozhodujúceho vplyvu, ako vyplýva z judikatúry, a legitímnou možnosťou pre akúkoľvek spoločnosť predložiť dôkazy s cieľom vyvrátiť uvedenú domnienku.

144. Pokiaľ ide nakoniec o výhradu založenú na skutočnosti, že Všeobecný súd predovšetkým v bodoch 89, 90, 95, 98 a 99 nahradil svoje vlastné posúdenie nesprávnym posúdením Komisie, ani tá ma nepresvedčila.

145. Okrem okolnosti, že niektoré z pasáží sa vzťahujú na nadbytočné úvahy, [51] ktorých zrušenie nemôže viesť k zrušeniu rozsudku, [52] to, že Všeobecný súd v pasážach rozsudku týkajúcich sa druhej časti štvrtého žalobného dôvodu, v ktorej uviedol určité úvahy Komisie a tieto úvahy porovnal v kritickej analýze vyplývajúcej z diskusie medzi stranami, nemožno považovať za snahu o nahradenie odôvodnenia.

48 — Posúdenie týkajúce sa podniku zodpovedného za porušenie je, pokiaľ ide o odvolateľku, uvedené v približne dvadsiatich odôvodneniach (odôvodnenia 574 až 586 sporného rozhodnutia).

49 — Pozri najmä rozsudok Akzo Nobel a i./Komisia (C-243/12 P, EU:C:2009:536, body 58 až 63 a citovanú judikatúru).

50 — Pozri preskúmanie štvrtého žalobného dôvodu vykonaného v bodoch 67 až 102 napadnutého rozsudku.

51 — Týka sa to bodov 80 a 99 napadnutého rozsudku.

52 — Pozri najmä rozsudok Komisia/Deutsche Post (C-399/08 P, EU:C:2010:481, bod 75 a citovanú judikatúru).

146. Preto navrhujem zamietnuť prvú časť druhého odvolacieho dôvodu ako neprípustnú a v každom prípade ako nedôvodnú.

2. Druhá časť: nedostatok odôvodnenia zo strany Všeobecného súdu konajúceho v rámci svojej právomoci zmeniť rozhodnutie

a) Argumentácia účastníkov konania

147. Odvolateľka vytýka Všeobecnému súdu, že z vlastného podnetu neoveril relevantnosť odôvodnenia výšky pokuty tak z hľadiska závažnosti, ako aj dĺžky trvania porušenia, hoci v rozsudku Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423) takýto krok uskutočnil. Podľa názoru spoločnosti Total sa Všeobecný súd dopustil dvoch nesprávnych právnych posúdení: po prvé opomenul samostatne a aj bez návrhu overiť primeranosť pokuty, ktorá jej bola uložená, a po druhé nesprávne odôvodnil svoje posúdenie, keď v bode 224 napadnutého rozsudku uviedol len to, že výška pokuty je „vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci“ primeraná.

148. Komisia navrhuje zamietnuť túto časť odvolacieho dôvodu.

b) Posúdenie

149. Druhá časť druhého odvolacieho dôvodu podľa mňa obsahuje dva aspekty. Prvý aspekt úzko súvisí s otázkami vyvolanými prvým odvolacím dôvodom, pretože urobil určitú paralelu s výškou pokuty stanovenou v rozsudku Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423). Druhý odvolací dôvod je celkovo viac zameraný na namietnutie nedostatku odôvodnenia primeranosti pokuty, ktorá bola spoločnosti uložená.

150. V súvislosti s prvým aspektom odkazujem na už uvedené úvahy. V skutočnosti Všeobecný súd nielenže nebol povinný zjednotiť výšku pokuty uloženej odvolateľke s výškou pokuty, ktorá bola nakoniec stanovená jej dcérskej spoločnosti, ale navyše sa výhrady uplatnené odvolateľkou pred Všeobecným súdom, pokiaľ ide o dĺžku trvania porušenia, netýkali rovnakého aspektu, aký spochybnil Všeobecný súd, a teda nemali „rovnaký predmet“.

151. Pokiaľ ide o druhý aspekt, nemyslím si, že body napadnutého rozsudku, na ktoré osobitne poukázala odvolateľka (body 214 až 219 a 224), sú poznačené nesprávnym právnym posúdením alebo nedostatkom odôvodnenia, akokoľvek všeobecné alebo stručné sa môžu javiť úvahy Všeobecného súdu.

152. V prejednávanej veci treba pripomenúť, že Všeobecný súd poskytol nasledujúce vysvetlenie týkajúce sa žalobných dôvodov uplatnených na podporu návrhov na zmenu výšky pokuty.[53]

153. Najprv zamietol ôsmy žalobný dôvod smerujúci k zrušeniu pokuty uloženej odvolateľke, ktorý je založený na porušení usmernení z roku 2006 a na neprimeranosti výšky pokuty. Odôvodnenie zo strany Všeobecného súdu v odpovedi na tento žalobný dôvod[54] nie je poznačené žiadnou nejednoznačnosťou a napokon v rámci tohto odvolania nebolo nijako spochybnené.

53 — Pozri body 191 až 224 napadnutého rozsudku.

54 — Tamže (body 193 až 204).

154. Ďalej na základe odôvodnenia, ktoré bolo podľa môjho názoru postačujúce,[55] zamietol celú argumentáciu, ktorú odvolateľka uplatnila v rámci deviateho žalobného dôvodu smerujúceho k podstatnému zníženiu výšky pokuty, založenému na údajne nesprávnom určení závažnosti a dĺžky trvania namietaných postupov, ako aj na porušení práva na obhajobu.

155. Okrem toho, hoci Všeobecný súd uviedol v súvislosti s výhradou založenou na nedostatočnom odôvodnení skutočnosti, že nezohľadnil neexistenciu účinkov sporných postupov na relevantný trh, že preskúmanie odôvodnenia spadá pod preskúmanie zákonnosti sporného rozhodnutia, ktoré Všeobecný súd vykonáva na základe článku 230 ES,[56] aj tak neodmietol odpovedať na tvrdenia odvolateľky, ako boli uvedené v žalobe v prvostupňovom konaní.[57]

156. Uvedené úvahy sú podľa mňa platné, pokiaľ ide o tvrdenia uvedené s cieľom vyvrátiť zistenia Komisie týkajúce sa dĺžky trvania porušenia (pozri body 215 až 219 napadnutého rozsudku).

157. Nakoniec nemôžem súhlasiť s argumentáciou, že záver uvedený v bode 224 napadnutého rozsudku, podľa ktorého bola výška pokuty uloženej žalobkyni „vzhľadom na všetky okolnosti v prejednávanej veci“ primeraná, ktorý je údajne osobitne vágny a všeobecný, svedčí o tom, že Všeobecný súd nevykonal svoju neobmedzenú právomoc, ktorú bol povinný vykonať.

158. Okrem toho, že odvolateľka opomenula uviesť, že záver, ku ktorému dospel Všeobecný súd v bode 224 napadnutého rozsudku, je výsledkom preskúmania súboru žalobných dôvodov uplatnených na podporu návrhu na opravu, neuviedla ani to, v ktorých aspektoch, ktoré boli konkrétne v konaní prejednané, je odôvodnenie Všeobecného súdu poznačené nedostatkom odôvodnenia.

159. Aj keby odvolateľka skutočne chcela spochybniť preskúmanie primeranosti pokuty, ktorá jej bola uložená, Všeobecným súdom, opomenula uviesť, ktoré okolnosti mali byť podľa jej názoru pri výkone neobmedzenej súdnej právomoci zohľadnené. Od Všeobecného súdu nemožno požadovať, aby pri výkone súdnej právomoci nahradil svoje posúdenie posúdením Komisie a preskúmal *ex offo* ostatné výhrady, ktoré môžu byť prípadne uplatnené proti namietaným skutočnostiam sporného rozhodnutia.[58]

160. Zo všetkých uvedených dôvodov navrhujem zamietnuť druhý odvolací dôvod v celom rozsahu.

C – O štvrtom až šiestom odvolacom dôvode smerujúcom k zrušeniu alebo k zmene výšky pokuty

161. Svojím štvrtým odvolacím dôvodom odvolateľka subsidiárne žiada Súdny dvor, aby vzhľadom na úvahy uvedené najmä v rámci tretieho odvolacieho dôvodu uplatnil svoju vlastnú právomoc zmeniť rozhodnutie a pokutu uloženú spoločnosti Total zrušil alebo znížil jej výšku a pritom zohľadnil všetky právne okolnosti prípadu.

162. Svojím piatym odvolacím dôvodom odvolateľka takisto subsidiárne žiada Súdny dvor, aby aj v prípade nezrušenia napadnutého rozsudku rozhodol, že Všeobecný súd nesprávne uplatnil svoju právomoc zmeniť rozhodnutie, a aby pokutu uloženú spoločnosti Total znížil na úroveň pokuty uloženej jej dcérskej spoločnosti v zmysle rozsudku Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423), alebo pokutu znížil o sumu 2 704 158 eur.

55 — Tamže (body 208 až 220 a 222 až 223).

56 — Pozri bod 212 prvú vetu napadnutého rozsudku.

57 — Pozri bod 212 tretiu vetu napadnutého rozsudku.

58 — Pozri v tomto zmysle rozsudok Siemens a i./Komisia (C-239/11 P, C-489/11 P a C-498/11 P, EU:C:2013:866, bod 340).

163. Svojím šiestym a siedmym odvolacím dôvodom uplatneným subsidiárne v poslednom rade odvolateľka v každom prípade žiada Súdny dvor, aby znížil základnú čiastku pokuty, ktorá jej bola uložená, na úroveň základnej čiastky pokuty uloženej jej dcérskej spoločnosti Total France alebo v prípade podania odvolania dcérskou spoločnosťou, rozsudkom Súdneho dvora o tomto odvolaní, ak Súdny dvor dospeje k záveru, že vo veci možno rozhodnúť alebo rozsudkom vydaným Všeobecným súdom po vrátení veci Súdnym dvorom. Z rovnakých dôvodov sa Total domnieva, že prípadné zrušenie pokuty uloženej jej dcérskej spoločnosti musí mať nevyhnutne za následok zrušenie pokuty, ktorá jej bola uložená.

164. Keďže prvé tri odvolacie dôvody treba vylúčiť, štvrtý odvolací dôvod, ktorý podlieha podmienke prípadného prijatia jedného z nich, a najmä prijatia tretieho odvolacieho dôvodu, musí byť podľa môjho názoru zamietnutý.

165. V zostávajúcej časti stačí pripomenúť, že Súdnemu dvoru neprináleží pri rozhodovaní o otázkach práva v rámci odvolania nahrádzať svojím posúdením z dôvodov spravodlivosti posúdenie Všeobecného súdu, ktorý rozhoduje o výške pokút uložených podnikom za porušenie práva Únie v rámci plnej rozhodovacej právomoci. [59]

166. Ďalej treba uviesť, že Všeobecný súd už konal o návrhu na zníženie pokuty uloženej odvolateľke a že po tom, ako preskúmal jej tvrdenia a vykonal svoju neobmedzenú právomoc, rozhodol, že tieto tvrdenia neodôvodňujú takéto zníženie.

167. Ešte zostáva určiť, či je v prejednávanej veci primerané, aby Súdny dvor zmenil výšku pokuty uloženej odvolateľke na úroveň zníženej výšky pokuty dotknutej dcérskej spoločnosti v paralelnej žalobe Total Marketing Services/Komisia (C-634/13 P), o ktorej prebieha konanie pred Súdnym dvorom (pozri moje návrhy v uvedenej veci, body 103 až 112).

168. V prejednávanej veci navrhujem vyhlásiť časť rozsudku Všeobecného súdu za nezákonnú a súčasne znížiť výšku pokuty uloženej uvedenej dcérskej spoločnosti na 116 364 588 eur, aby sa zohľadnila skutočnosť, že Všeobecný súd nesprávne potvrdil posúdenie, podľa ktorého sa Total France aj po pracovnom zasadnutí 11. – 12. mája 2004 podieľala na karteli v oblasti parafínových voskov.

169. Vyvstáva otázka, či je v tejto veci primerané, aby sa uvedené zníženie zohľadnilo voči odvolateľke, a to v súlade s možnosťou, ktorú poskytuje rozsudok Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29).

170. Pokiaľ ide o tento konkrétny aspekt, treba totiž poukázať na to, že odvolateľka, podobne ako jej dcérska spoločnosť Total France, tvrdí v prvej časti svojho deviateho odvolacieho dôvodu, že v prípade dcérskej spoločnosti Komisia nesprávne určila 28. apríl 2005 za dátum ukončenia účasti na porušení týkajúcom sa parafínových voskov. [60]

171. Žaloby odvolateľky a jej dcérskej spoločnosti Total France podané na Všeobecný súd vo veciach, ktoré jednotlivo viedli k rozsudkom Total/Komisia (T-548/08, EU:T:2013:434) a Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423), sa teda v tomto smere vyznačujú totožnosťou predmetu v zmysle rozsudku Komisia/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29).

172. Za týchto okolností je súd Únie v súlade s judikatúrou odvodenou z tohto rozsudku oprávnený priamo vyvodiť dôsledky z dodatočného zníženia pokuty, ktoré sa navrhuje vo vzťahu k dcérskej spoločnosti odvolateľky v konaní Total Marketing Services/Komisia (C-634/13 P), ktoré paralelne prebieha pred Súdnym dvorom.

59 — Pozri najmä rozsudok E.ON Energie/Komisia (C-89/11 P, EU:C:2012:738, bod 125 a citovanú judikatúru).

60 — Pozri v tejto súvislosti bod 215 napadnutého rozsudku.

173. Naopak súd Únie nie je v žiadnom prípade oprávnený sám od seba pristúpiť k zníženiu pokuty uloženej odvolateľke v nadväznosti na prvé zníženie pokuty uskutočnené Všeobecným súdom, t. j. zníženie, ktorého účelom bolo vykompenzovať porušenie zásad proporcionality a rovnosti zaobchádzania, ku ktorému došlo pri zohľadnení dĺžky trvania účasti spoločnosti Total France na porušení (pozri bod 13 týchto návrhov).

174. Súhrnne povedané, hoci je Súdny dvor v prejednávanej veci oprávnený priamo zohľadniť zníženie, ktoré navrhujem priznať v uvedenom paralelnom konaní Total Marketing Services/Komisia dcérskej spoločnosti Total France, na druhej strane nemôže priamo zohľadniť zníženie, ktoré Všeobecný súd uskutočnil vo veci, ktorá viedla k rozsudku Total Raffinage Marketing/Komisia (T-566/08, EU:T:2013:423).

175. Mohlo by sa javiť veľmi umelé, aby Súdny dvor za týchto okolností sám od seba pristúpil k zjednoteniu pokút. Súdny dvor nie je totiž oprávnený vziať do úvahy prvé zníženie pokuty (čiže zníženie, o ktorom rozhodol Všeobecný súd), ale je oprávnený vziať do úvahy druhé zníženie pokuty za predpokladu, že Súdny dvor prijme moje návrhy, ktoré som predložil vo veci Total Marketing Services/Komisia (C-634/13 P), o ktorej prebieha konanie pred Súdnym dvorom. Toto podľa môjho názoru objasňuje všetky obmedzenia zásahu súdu.

176. Nič to však nemení na skutočnosti, ako som už uviedol, že treba dôrazne pripomenúť, že predovšetkým Komisii prináleží vyvodiť dôsledky z ďalšieho rozsudku podľa článku 266 prvého odseku ZFEÚ. To znamená, že Komisia v žiadnom prípade nemôže požadovať od odvolateľky vyššiu sumu pokuty, ako je suma, ktorú bude *in fine* povinná zaplatiť jej dcérska spoločnosť Total France na základe rozsudku, ktorým sa ukončí konanie o veci Total Marketing Services/Komisia (C-634/13 P) paralelne prebiehajúce pred Súdnym dvorom.

177. S touto jedinou výhradou sa domnievam, že posledným trom odvolacím dôvodom nemožno vyhovieť.

VI – **Návrh**

178. Vzhľadom na predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol takto:

1. Odvolanie sa zamieta.

2. Total SA je povinná nahradiť trovy konania.